

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **H.A.**, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 8, Křižíkova 12, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.11.2011 č.j. KRPA-71845/ČJ-2011-000022

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 1.11.2011, č.j. KRPA-71845/ČJ-2011-000022 (dále jen „napadené rozhodnutí“) byl žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v souběhu s ust. § 124 odst. 1 písm. c) téhož zákona zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění cizince byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě předně namítl, že žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí porušil ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ust. § 123b zákona o pobytu cizinců, ust. § 2 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a též ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Konkrétně uvedl, že ust. § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona

o pobytu cizinců stanoví pro zajištění cizince více kumulativních podmínek, jejichž splnění musí správní orgán v souladu se správním řádem doložit při vydání rozhodnutí. Napadené rozhodnutí splňuje první podmínku (existence pravomocného rozhodnutí ve věci správního vyhoštění), sporným však zůstávají podmínky zbývající. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že existuje důvodná obava, že se bude na území ČR skrývat, a mařit tak výkon úředního rozhodnutí. Nijak nepopírá své protiprávní jednání, jehož se v minulosti dopustil, domnívá se však, že svým současným konáním dal maximálně najevo svou snahu se správním orgánem spolupracovat, přestože tak učinil opožděně. Za nepatřičné překročení pravomoci považuje tvrzení žalovaného, že jeho dobrovolné přihlášení se policejnímu orgánu je demonstrativním, opožděným a prospěchářským projevem. Žalobci není zejména jasné, na základě čeho došel žalovaný k závěru, že dostavení se k orgánu státní moci automaticky neznamena ochotu spolupracovat. Pokud žalovaný pohlíží na uvedené jednání žalobce jako na účelové, s cílem získat oprávnění k pobytu v podobě výjezdního příkazu, mělo by být žalovanému z jeho činnosti zřejmé, že tato forma dlouhodobější legální pobyt neřeší. Žalobce deklaroval, že je ochoten se správním orgánem spolupracovat a poskytnout mu maximální možnou součinnost. Domnívá se, že svým jednáním toto dal dostatečně najevo. Za těchto okolností tak nepřipadá v úvahu, že by se snad mohla naplnit obava z nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí. Žalovaný proto svým rozhodnutím porušil ust. § 2 odst. 2 správního řádu, neboť překročil meze jemu svěřené pravomoci. S ohledem na výše zmíněné okolnosti nejsou dle žalobce dány důvody domnívat se, že by mohly být naplněny skutečnosti předpokládané v článku 15 písm. a) a b) směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES.

Žalobce dále upozornil na skutečnost, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování z území má dle zákona přednost před zajištěním cizince. Institut zajištění je výrazným a citlivým zásahem do osobnostních práv cizince ve smyslu čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kdy je cizinec v důsledku zajištění zbaven osobní svobody. Správní orgán by tedy měl pečlivě zvážit použití mírnějších donucovacích opatření, pokud taková opatření právní řád umožňuje. Ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců mezi taková opatření bezesporu patří. Teprve pokud by došlo ze strany cizince k porušení povinností stanovených tímto opatřením, mohl by správní orgán přistoupit k použití důraznějších donucovacích prostředků a cizince zajistit. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odůvodnil neuložení zvláštních opatření předchozím protiprávním jednáním žalobce, nerespektoval však zásadní fakt dobrovolného přihlášení se žalobce policejnímu orgánu. Byť byl tento krok opožděný, byl zcela dobrovolný. Žalobce klade otázku, co jiného může být zárukou spolupráce se správním orgánem, než jeho dobrovolné kontaktování. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je podle něj v tomto bodě nepřijatelné pro rozporuplnost a nesrozumitelnost. Na jedné straně je konstatován dobrovolný čin žalobce, z čehož pak ale žalovaný usuzuje na nebezpečí maření výkonu úředního rozhodnutí a skrývání. Takový závěr považuje žalobce za nepřijatelný a má za to, že žalovaný v tomto případě nesplnil povinnost, uloženou mu ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu.

Dle mínění žalobce bylo jeho jednáním dostatečně prokázáno, že v jeho případě lze očekávat splnění náležitostí uvedených v § 123b písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce má na území ČR zajištěnu možnost dočasného ubytování v domácnosti své přítelkyně, s níž žil před nástupem výkonu trestu odnětí svobody. Zde je připraven pobývat do doby vyřízení všech náležitostí potřebných pro vycestování z ČR a splňovat i další podmínky stanovené uvedeným ustanovením zákona.

Žalobce dále namítl, že trvání zajištění v délce 90 dní je neobhájitelné a nepřijatelné, a to i s ohledem na jeho snahu o součinnost. Zdůvodnění této doby předpokládanou složitostí přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění považuje za velmi obecné. Jde pouze o citaci zákonného ustanovení, objevující se téměř v každém rozhodnutí o zajištění cizince. Žalovaný uvádí, že bude potřeba provést ověření totožnosti žalobce dožádáním příslušných orgánů Alžírsko. Z vyjádření žalovaného však není možné rozklíčovat, jak tento fakt může ovlivnit délku zajištění. Žalovaný tak v rozporu s ust. § 68 správního řádu dostatečně neodůvodnil uloženou délku zajištění, a napadené rozhodnutí proto lze považovat za nepřezkoumatelné.

Žalobce připomenul, že s ohledem na skutečnost, že při zajištění dochází po určitou dobu ke zbavení osobní svobody, kdy je cizinec umístěn v uzavřeném středisku s omezenou možností komunikace s vnějším prostředím, by měl existovat také veřejný zájem na urychleném vyřízení věci. Uzavřel, že v daném případě nebyly splněny všechny kumulativní podmínky nezbytné pro aplikaci § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců, neboť žalovaný jednak dostatečně nepřihlédl k možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, a rovněž nelze dovodit nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí ze strany žalobce. Z uvedených důvodů bylo jeho zajištění nezákonné.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že k zajištění žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců přistoupil na základě zjištěného stavu věci, o kterém nebylo důvodných pochybností. Žalovaný shledal naplnění kumulativních podmínek tohoto ustanovení. Ve věci správního vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bodu 3 v souběhu s ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 7 zákona o pobytu cizinců bylo pravomocně rozhodnuto již dne 14.3.2007. Rozhodnutí o správním vyhoštění bylo žalobci řádně doručeno. Druhá podmínka byla naplněna na základě zjištěných skutečností, které žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí a z nichž je patrné, proč nepřistoupil k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. Žalovaný je toho názoru, že se při svém rozhodování neodchýlil z limitu diskrečního potenciálu a svůj výrok v rozhodnutí jasně a konkrétně odůvodnil. Oporou pro tento závěr jsou podklady spisového materiálu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí jasně poukázal na konkrétní okolnosti, proč upustil od uložení zvláštních opatření. Ustanovení § 123b či § 123c zákona o pobytu cizinců neaplikoval, neboť uložení takového opatření by bylo značně neúčinné. Oporou pro tento závěr jsou podklady spisového materiálu. Dále upozornil na to, že čl. 15 bod 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES odůvodňuje případy, kdy lze osobu bezprostředně zajistit, aniž je využito zvláštních opatření za účelem vycestování. Jedná se zejména o případy, kdy hrozí nebezpečí skrývání nebo se cizinec vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje. Ohnisko tohoto článku bylo inkorporováno do § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Důvod, jenž vyvolal okamžité zajištění žalobce, spočívá v tom, že žalobce vědomě pobýval na území ČR v rozporu s uloženým trestem vyhoštění a správním vyhoštěním. Toto jednání bylo dostatečnou oporou pro vydání napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí o vyhoštění z území ČR byla žalobci řádně doručena, ten je však vědomě nerespektoval a dále pobýval na území ČR.

Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že má zajištěné ubytování v domácnosti své přítelkyně. Z vyjádření samotného žalobce vyplývá, že žena, na níž odkazuje, v současnosti pobývá na území Velké Británie. Ze sdělení matky jeho údajné přítelkyně dále plyne, že neví, proč žalobce uvádí její adresu, když jej viděla pouze jednou.

Žalovaná dále konstatoval, že opakující se protiprávní jednání na úseku přistěhovalectví přináší hospodářské i společenské nebezpečí zejména v oblasti nelegálního zaměstnávání, spojené trestné činnosti a zneužívání demokratických principů. Orgány státní moci musí lpět na dodržování pořádkových, kulturních i společenských norem včetně ochrany hospodářského blahobytu ČR. Žalobce tyto zájmy svým jednáním narušuje. Neúčinnost uložení zvláštních opatření bylo podle žalovaného v napadeném rozhodnutí vyjádřena pregnantně, přičemž bylo poukázáno na to, co žalovaného vedlo k neuložení zvláštních opatření, respektive proč od jejich uložení upustil. Zejména bylo poukázáno na opakované nerespektování pravidel a povinností, jímž žalobce demonstroval, co si myslí o právním pořádku České republiky.

Třetí podmínka pro zajištění cizince byla naplněna skutkovým jednáním, které žalobce demonstroval na území ČR během svého výskytu. Žalobce během pobytu opakovaně narušoval veřejný pořádek a jednal v rozporu s chráněnými zájmy, které si společnost vytyčila. Opakované dlouhodobé protiprávní jednání na území ČR dokládá konstantní názor žalobce na dodržování právních norem. Žalobce vědomě pobýval na území ČR v rozporu s vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění a trestem vyhoštění. Přestože byl řádně poučen o důsledcích nerespektování tohoto aktu, nedostavil se včas na útvar Policie. Jeho jednání bylo dostatečnou oporou pro vydání napadeného rozhodnutí.

Žalovaný nesouhlasí s tím, že v dané věci bylo jeho povinností aplikovat zvláštní opatření před omezením osobní svobody, protože se žalobce dostavil ke správnímu orgánu dobrovolně. Má za to, že není možné automaticky zúžit mantinely správního uvážení, a to z důvodu demonstrativního, opožděného a prospěchářského projevu žalobce. Dostavení se k orgánu státní moci automaticky neznamená ochotu s orgány veřejné moci spolupracovat. Naopak na toto jednání žalobce je nutné nahlížet jako na účelové, neboť bylo vedeno zájmem získat oprávnění k pobytu ve formě výjezdního příkazu. Pokud žalobce uvedl do protokolu o vyjádření účastníka řízení, že nemůže vycestovat do země původu, neboť mu hrozí politické pronásledování, a následně projevil úmysl požádat o azyl, zajisté to nedemonstruje ochotu vycestovat zpět do domovské země. Žalovaný nepopírá, že žalobce měl v úmyslu vycestovat z území ČR, ovšem ne do domovského státu, ale do jiného státu schengenského prostoru. Je přesvědčen, že žalobce měl v úmyslu získat výjezdní příkaz, který by ho na stanovenou dobu opravňoval pobývat na území schengenského prostoru. Nemůže se ztotožnit s tím, aby žalobce páchal protiprávní činnost i v jiném státě schengenského prostoru. Vzhledem k výše uvedenému žalovaný neshledal záruku, že žalobce dobrovolně vycestuje do třetí země.

K žalobní námitce, kterou je mu vytýkáno, že se nevypořádal s tím, proč stanovuje délku zajištění na tři měsíce, žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nemůže předjímat jednotlivé úkony žalobce, tedy zda podá některé z opravných či mimořádných opravných prostředků, nebo zda jím sdělené osobní údaje se zakládají na pravdě. Pokud cizinec nedisponuje dokladem totožnosti, jako je tomu v tomto případě, je správní orgán limitován jeho vyjádřením do doby, než se případně ukáže opak. V praxi se nezřídka objevují případy, kdy dochází k záměrnému uvádění nepravdivých informací, tak aby byl ztížen výkon vyhoštění. Žalobcem uváděné údaje je nezbytné ověřovat ve státě občanství, což je časově náročný proces. Pokud cizinec uvede nepřesné či zkreslené údaje, dochází minimálně ke ztížení ověření jeho totožnosti. To platí zejména tehdy, pokud orgány státní moci nedisponují centrální evidencí obyvatel, jako je tomu v případě Alžírsko. Z toho je zřejmé, že se nejedná o lhůty v řádu dní, ale naopak v řádu měsíců. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí jasně vyjádřil, že jednou z překážek realizace správního vyhoštění je absence cestovního dokladu. Z logiky věci vyplývá, že nezbytnou podmínkou realizace vyhoštění je vystavení

náhradního cestovního dokladu. Žádost o vystavení náhradního cestovního dokladu byla postoupena, avšak dosud o ní nebylo rozhodnuto.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplynuly tyto, pro posouzení věci rozhodné skutečnosti.

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 5.3.2003 sp. zn. 42 T 6/2003, který nabyl právní moci dne 27.3.2003, byl žalobce odsouzen za spáchání trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a/ trestního zákona v jednočinném souběhu s trestným činem neoprávněného držení platební karty podle § 249b trestního zákona a dále za spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. b/ trestního zákona k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s dozorem. Žalobci byl současně uložen trest vyhoštění ve výměře 5 let.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19.10.2004, sp.zn.: 8 To 436/2004 byl ve výroku o vině potvrzen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 2.8.2004, sp.zn.: 2 T 54/2004, podle něhož se žalobce dopustil trestného činu výtržnictví podle § 202 odst. 1 trestního zákona, trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. b) trestního zákona a pokusu trestného činu ublížení na zdraví podle § 8 odst. 1 trestního zákona k § 222 odst. 1 trestního zákona v souběhu s trestným činem výtržnictví podle § 202 odst. 1 trestního zákona. Žalobci byl rozsudkem odvolacího soudu uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 3 let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Zároveň mu byl uložen trest vyhoštění z území ČR na dobu neurčitou.

Rozhodnutím Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Brno ze dne 14.3.2007, č.j.: SCPP-17-17/BR-9-SV-2007, které nabylo právní moci dne 20.3.2007, bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 3 v souběhu s § 119 odst. 1 písm. b) bodu 7 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění na dobu 10 let. Podle odůvodnění byl žalobce vyhoštěn z území ČR mj. proto, že poté, co byl dne 20.9.2006 propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a bylo mu vydáno výjezdní vízum platné do 21.10.2006, překročil kolem 15.10.2006 ilegálně mimo hraniční přechod hranice s Rakouskem. Rakouskou policií byl následně předán zpět.

Podle sdělení Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 12.1.2010 adresovaného Obvodnímu soudu pro Prahu 1 ve věci realizace trestu vyhoštění uloženého žalobci nemá žalobce cestovní doklad k návratu do Alžírsko. Ve věci zajištění cestovního dokladu nespolupracuje, odmítá vyplnit příslušný formulář žádosti o vydání cestovního dokladu. Na základě provedené identifikace bylo prokázáno, že cizinec vystupující pod identitou H. A., v alžírské databázi neexistuje. Žalobce byl ve spolupráci s Vězeňskou službou vyzván k upřesnění osobních údajů a vyplnění nového dotazníku, což opakovaně odmítl.

Alžírská ambasáda sdělila dne 14.9.2011 Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, že pan H. A., v alžírské databázi neexistuje.

Podle potvrzení o propuštění z výkonu trestu, jež vydala Vězeňská služba České republiky, Věznice Bělušice dne 21.9.2011, byla osobní svoboda žalobce omezena od 23.9.2009 do 21.9.2011. Při propuštění na svobodu byl žalobce mj. poučen o tom, že se má dostavit první pracovní den následující po propuštění z výkonu trestu na příslušný inspektorát cizinecké policie Oblastního ředitelství služby cizinecké policie, pokud není držitelem cestovního dokladu.

Dle úředního záznamu o zajištění cizince ze dne 31.10.2011, č.j.: KRPA-71845-1/ČJ-2011-000026 se žalobce téhož dne dostavil na služebnu odboru cizinecké policie Praha, kde požádal o vydání výjezdního příkazu k vycestování z území ČR po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

Do protokolu o vyjádření účastníka řízení ve věci správního vyhoštění ze dne 2.11.2011, č.j.: KRPA-71845/ČJ-2011-000022 žalobce uvedl, že v současné době bydlel na Praze – východ, Mázovice, v rodinném domě, který patří rodině A.. Jeho přítelkyně se jmenuje S. A. a v současné době pracuje v Anglii. Její matka se jmenuje D.A..

Při šetření provedeném Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Středočeského kraje, územním odborem Praha venkov – východ, obvodním oddělením Odolná Voda dne 26.11.2011 D. A. Z. sdělila, že její dcera momentálně žije v Anglii. Dále uvedla, že žalobce byl na adrese M. pouze jednou. Jmenovaná neví, proč žalobce pořád uvádí jejich adresu, když ho doma viděla pouze jednou.

Podle úředního záznamu žalovaného ze dne 26.11.2011, č.j.: KRPA-71845-54/ČJ-2011-000022 Dagmar A.Z. správnímu orgánu telefonicky sdělila, že žalobce viděla pouze jednou před několika lety. Na adrese M., nikdy nebydlel a nebylo mu dovoleno, aby tuto adresu prezentoval jako adresu svého bydliště.

Napadeným rozhodnutím žalovaného byl žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců v souběhu s ust. § 124 odst. 1 písm. c) téhož zákona zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění cizince byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný vyšel ze zjištění, že dne 21.9.2011 byl žalobce propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody. Při propuštění byl řádně poučen o tom, aby splnil svojí povinnost podle § 103 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tj. aby se dostavil první pracovní den po dni propuštění z výkonu trestu k příslušnému orgánu policie, neboť nebyl držitelem platného dokladu a víza. Tuto povinnost žalobce vědomě porušil a dne 22.9.2011 se k orgánu policie nedostavil. Nečinil tak předepsané úkony, jež by vedly k oprávněnosti jeho pobytu. Tímto jednáním žalobce hrubě porušil právní předpisy České republiky, neboť jím zapříčinil opětovné zmaření výkonu úředního rozhodnutí. V průběhu minulých let bylo přitom žalobci opakovaně uloženo vyhoštění z území ČR. Dne 16.11.2004 byl žalobci pod sp.zn.: 8 To 436/2004 uložen trest vyhoštění na dobu neurčitou, dne 14.3.2007 mu bylo pod č.j.: SCPP-17-17/BR-9-SV-2007 uloženo správní vyhoštění na dobu 10 let. Tato rozhodnutí žalobce vědomě nerespektoval a od 23.9.2011 jejich výkon opět mařil. Ačkoliv byl řádně poučen o důsledcích nerespektování uvedených aktů, na území ČR se nadále skrýval, čímž naplnil ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Výše uvedeným jednáním dal zřetelně najevo, co si myslí o právním pořádku České republiky.

Žalovaný shrnul, že od doby správního vyhoštění žalobce nepřetržitě pobýval na území ČR, a tím prokazatelně porušoval právní předpisy. Žalobce na území ČR páchal trestnou činnost, nerespektoval správní či soudní vyhoštění, pobýval na území, aniž by

disponoval oprávněním k pobytu anebo dokladem totožnosti a nesplnil povinnost prokázat úhradu nákladů zdravotní péče. Tímto jednáním naplnil ust. § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců.

Správní orgán konstatoval, že žalobce úmyslně a opakovaně porušuje právní předpisy. Z jeho jednání je zřejmé, že existuje nebezpečí zmaření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť předešlé žalobcovo jednání demonstruje to, co si myslí o právním pořádku ČR. Pokud žalobce dlouhodobě neplní zákonem uložené povinnosti uložené státní či soudní mocí stanovené v rozhodnutí, neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti správním orgánem uložené.

Vzhledem k tomu, že žalobce při svém pobytu na území ČR jednal v rozporu s morálními normami a chráněnými zájmy, které deklaruje zákon o pobytu cizinců, přistoupil žalovaný k jeho zajištění. Z prokázaného jednání žalobce má za to, že mírnější donucovací opatření by nebyla účinná a že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců by z hlediska předchozího jednání žalobce byla nedostačující. K neuložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců přistoupil žalovaný zejména z důvodu nebezpečí žalobcova skrývání. Tento závěr je podložen opakovaným porušením právních předpisů a zmařením výkonu úředního rozhodnutí ze strany žalobce. Tím je bezesporu vyslovena domněnka, že se žalobce bude na území ČR skrývat a nebude respektovat orgány Policie ČR. Tento závěr vyslovil žalovaný i přes skutečnost, že se žalobce dne 31.10.2011 dostavil sám na Policie ČR z toho důvodu, aby mu byl vystaven výjezdní příkaz. Dle žalovaného není možné automaticky zúžit mantinely správního uvážení, a to z důvodu žalobcova demonstrativního, opožděného a prospěchářského projevu. Dostavení se k orgánu státní moci automaticky neznamená ochotu spolupracovat s orgány veřejné moci. Na toto jednání žalobce správní orgán naopak nahlíží jako na účelové, neboť žalobce tím sledoval pouze svůj zájem získat oprávnění k pobytu ve formě výjezdního příkazu. Žalovaný se nemůže ztotožnit s myšlenkou, aby se žalobce nadále svévolně pohyboval na území schengenského prostoru. Neshledal záruku, že žalobce dobrovolně vycestuje do třetí země. Z jednání žalobce je naopak zřejmé, že zpět do domovského státu vycestovat nechce. Pokud žalobce několikanásobně mařil výkon rozhodnutí, která mu ukládala povinnost z území ČR vycestovat, neskýtá záruku, že by tak v následujícím období dobrovolně učinil.

Ke stanovené lhůtě trvání zajištění žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že tato lhůta byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Žalovaný je v této věci povinen zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění, tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. V první řadě se jedná o zajištění náhradního cestovního dokladu, který je nezbytný pro samotnou realizaci vyhoštění. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nedisponuje cestovním dokladem, čímž porušil povinnost uloženou mu ustanovením § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, je nutné pro vystavení náhradního cestovního dokladu ověřit údaje o jeho osobě ve státě občanství. Tento úkon je prováděn dožádaným orgánem Alžírsko. Stanovená doba zajištění proto bude pro vydání náhradního cestovního dokladu nezbytná. Žalovaný dodal, že je mu z běžné praxe známo, že v případě žalobce existuje reálný předpoklad jeho vyhoštění z území ČR ve stanovené době trvání zajištění. Uzávěřel, že při posouzení věci neshledal žádné překážky, které by znemožňovaly zajištění cizince.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy.

Podle ust. § 103 písm. a) zákona o pobytu cizinců je cizinec mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen dostavit se první pracovní den následující po dni propuštění ze zabezpečovací detence, z vazby nebo výkonu trestu odnětí svobody na policii, pokud není držitelem platného cestovního dokladu a víza, je-li podmínkou jeho pobytu na území.

Podle ust. §123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je

- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií, nebo
- b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“).

Podle ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud

- a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,
- b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění,
- c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění,
- d) cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, nebo
- e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

Podle ust. § 124 odst. 3 věta první zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.

Podle § 2 odst. 2 správního řádu správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Námitka žalobce, že nebyly splněny podmínky pro jeho zajištění stanovené v § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, není opodstatněná. Předně je třeba uvést, že žalobce nijak

nezpochybňuje naplnění zákonného důvodu pro vydání rozhodnutí o jeho zajištění, který je uveden v § 124 odst. 1 písm. c/ zákona o pobytu cizinců, tedy že v minulosti nevycestoval z území ČR v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, které bylo vydáno Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké a pohraniční policie Brno dne 14.3.2007 pod č.j.: SCPP-17-17/BR-9-SV-2007 a které nabylo právní moci dne 20.3.2007. Tento zákonný důvod pro zajištění žalobce obстоjí sám o sobě, a proto i v případě nenaplnění druhého důvodu pro zajištění žalobce, podle kterého žalovaný vydal napadené rozhodnutí, tj. důvodu uvedeného v § 124 odst. 1 písm. b/ zákona o pobytu cizinců, by soud nemohl napadené rozhodnutí (jako celek) pro nezákonnost zrušit. Soud nicméně shledal, že žalovaný nepochybil, pokud u žalobce dovedl též existenci důvodu pro jeho zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b/ zákona o pobytu cizinců. Nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, žalovaný právem spatřuje v předchozím opakovaném protiprávním jednání žalobce, spočívajícím v nerespektování pravomocných rozhodnutí policie a soudů o uložení správního či soudního vyhoštění. Soud plně přisvědčuje názoru žalovaného, že z této skutečnosti, která prokazuje neúctu žalobce k právnímu řádu ČR, pramení důvodná obava, že by se žalobce mohl stejně zachovat i nyní.

To, že se žalobce dne 31.10.2011 sám dostavil na cizineckou policii, tuto obavu vyvrátit nemůže. Předně nelze přehlédnout, že žalobce se měl po propuštění z výkonu trestu na cizineckou policii dostavit již dne 22.9.2011, o čemž byl řádně poučen. Ve skutečnosti tak učinil o více než jeden měsíc později, tj. opožděně. Pokud žalobce neustále zdůrazňuje, že se na policii dostavil dobrovolně, je třeba připomenout, že dostavit se na policii bylo jeho povinností vyplývající z § 103 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobcovu dostavení se na policii dne 31.10.2011 proto není možné samo o sobě kvalifikovat jako projev vůle k trvalé spolupráci se správním orgánem při realizaci jeho vyhoštění. O „ochotě“ žalobce ke spolupráci se správními orgány při úkonech směřujících k realizaci jeho vyhoštění jednoznačně vypovídá sdělení Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 12.1.2010 adresované Obvodnímu soudu pro Prahu 1, podle něhož žalobce opakovaně odmítl spolupracovat při ověřování jeho totožnosti. Dle názoru soudu navíc skutečně nelze vyloučit, že jediným cílem, který žalobce svým dostavením se k cizinecké policii dne 31.10.2011 sledoval, bylo získat oprávnění k pobytu ve formě výjezdního příkazu.

Protože žalobce neuvedl žádnou *konkrétní adresu*, na které se v současné době na území ČR zdržuje (k pravdivosti jím označeného místa faktického pobytu viz níže), v případě nezajištění žalobce by mohla nastat situace, že správní orgán by vzhledem k nedostatku informací o místě pobytu žalobce nebyl schopen žalobci doručovat potřebné písemnosti. I v hrozících obstrukcích při doručování písemností lze spatřovat nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění.

Podle § 2 odst. 2 správního řádu může správní orgán uplatňovat svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a to v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je orgánem, který rozhoduje o zajištění cizinců, právě žalovaný, z jehož strany při rozhodování v dané věci k žádnému překročení rozsahu svěřené pravomoci nedošlo. Žalobní námitka vytykající žalovanému porušení § 2 odst. 2 správního řádu je proto nedůvodná.

Soud obecně přisvědčuje žalobci v tom, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území má mít před zajištěním přednost. Názor, že k zajištění cizince může policie přistoupit až v okamžiku, kdy z jeho strany došlo k porušení povinností stanovených zvláštním opatřením, je však nesprávný. Ustanovení § 124 odst. 1 zákona

o pobytu cizinců opravňuje policii zajistit cizince v případě, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování nepostačuje (k dosažení účelu sledovaného zákonem, to jest k realizaci správního vyhoštění). Zákon o pobytu cizinců tedy nepodmiňuje vydání rozhodnutí o zajištění cizince předchozím uložení zvláštního opatření za účelem vycestování z území a porušením povinností stanovených cizinci tímto opatřením. Jestliže se uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území předem nejeví jako postačující k dosažení účelu sledovaného zákonem, je správní orgán oprávněn přistoupit rovnou k zajištění cizince, stejně jako tomu bylo i v projednávané věci.

Závěr o nedostatečnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalovaný v napadeném rozhodnutí odůvodnil dostatečně určitě a srozumitelně, a tedy v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný považoval uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu ust. §123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců v případě žalobce za nepostačující, a to s přihlédnutím k předchozímu opakovanému protiprávnímu jednání žalobce, z něhož vyplývá nebezpečí, že by mohl opět mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, tak jako to již v minulosti několikrát učinil. Tomuto závěru soud plně přisvědčuje. Nevýznamnost faktu, že se žalobce dne 31.10.2011 sám dostavil na cizineckou policii, pro rozhodování o žalobcově zajištění byla již soudem konstatována shora.

Pravdivost tvrzení žalobce, že má na území ČR zajištěné ubytování v domácnosti své přítelkyně, je pak zcela vyvrácena obsahem správního spisu, zejména pak vyjádřením matky údajné žalobcovy přítelkyně, která popřela, že by v jejich domě žalobce kdy bydlel, a vyjádřila nesouhlas s tím, že žalobce uvádí jejich adresu jako adresu místa svého pobytu (viz šetření Policie ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Územní odbor Praha venkov – východ, Obvodní oddělení Odolná Voda ze dne 26.11.2011, č.j.: KRPS-169358-1/ČJ-2011-011515 a úřední záznam žalovaného ze dne 26.11.2011, č.j.: KRPA-71845-54/ČJ-2011-000022).

Ani námitku, ve které žalobce nesouhlasil s odůvodněním stanovené doby trvání zajištění, neshledal soud důvodnou. Při stanovení doby zajištění žalovaný vyšel z ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, které policii ukládá, aby při stanovení doby zajištění přihlédla k předpokládané složitosti případu. Odůvodnění té části výroku napadeného rozhodnutí, kterou byla v souladu s § 124 odst. 3 věta první zákona o pobytu cizinců stanovena doba trvání zajištění, nepovažuje soud za obecné tvrzení, které nevychází z individuální situace žalobce. Žalovaný při stanovení doby trvání zajištění přihlédl ke konkrétnímu zjištění, že žalobce dosud nemá náhradní cestovní doklad, k jehož vydání je navíc nutné ověření jeho totožnosti. Žalobce nemůže očekávat, že ověření jeho totožnosti a vyřízení náhradního cestovního dokladu je záležitostí několika dnů. Vzhledem k tomu, že ověření totožnosti žalobce a vydání nového cestovního dokladu nezávisí na žalovaném, ale na alžírském velvyslanectví, jehož rychlost práce nemůže žalovaný nijak ovlivnit, považuje soud stanovenou dobu zajištění v trvání 90 dnů za přiměřenou zákonem stanovenému kritériu předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění žalobce. Soud nemá žádný důvod k tomu, aby tento předpoklad žalovaného, který je evidentně kvalifikovaným odhadem vycházejícím ze zkušeností správního orgánu nabytých při řešení obdobných případů, jakkoliv zpochybňoval.

K poukazu žalobce na to, že zdůvodnění stanovené doby zajištění předpokládanou složitostí přípravy výkonu správního vyhoštění se objevuje v téměř každém rozhodnutí o zajištění cizince, soud uvádí, že podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění jediným kritériem pro

stanovení doby zajištění cizince. Proto je nezbytné, aby správní orgán z tohoto kritéria při rozhodování o zajištění cizince vždy vycházel a toto kritérium posuzoval. Pokud by tak neučinil, porušil by povinnost uloženou mu citovaným ustanovením zákona.

Závěrem soud uvádí, že zajištění cizince je jedním z případů, které článek 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod považuje za přípustné omezení osobní svobody. Jedná se totiž o zákonné zbavení svobody osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění (písm. f/ citovaného ustanovení), o němž je rozhodováno v řízení stanoveném zákonem.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto jí podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. O věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný výslovně souhlasili s tím, aby soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 20. prosince 2011

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.